

hele Sag, at disse selv skulle anmeldte, hvor meget de Baagjældende skulle have i Godtgjærelse, uden at Staten faaer Afgang til at have et Tilsyn dermed (Hør!). Naar det meget skarpt er fremhævet, at den foreslaaede Commission er uheldig, maa jeg bemærke, at den er meget simpel sammensat, og at Alt er forefrevet paa den lempeligste Maade for de Vedkommende; og jeg troer, at det er en aldeles urigtig Forestilling, at der skulde blive mange Møder og store Besværligheder derved. Commissionen bestaaer af Amtmanden, to Tilforordnede fra Lands- eller Kjøbstadcommunerne og to af Regjeringen for hele Riget valgte Commissairer; det er ikke nødvendigt, at alle Medlemmer møde, idet det ene af de communale Medlemmer og den ene af de to Regjeringscommissairer kunne være borte, naar blot 3 Medlemmer ere tilstede. Det er dernæst forefrevet, at de locale Embedsmænd skulle erhverve de Oplysninger, som man finder at mangle, for igjen at indsendes til Amtet. Naar det er skeet, har Commissionen Ret til at træffe Afgjørelser efter sin moraliske Overbeviisning. Dette forekommer mig at være en saa simpel Fremgangsmaade, som vel kan bruges, og saa betryggende, som man vel kan opnaae, naar man blot vil forudsætte, at der vil blive sørget for at vælge brave og paalidelige Mænd til Regjerings-Medlemmer af Commissionen. Denne Fremgangsmaade er, som sagt, saa betryggende og saa simpel som muligt, der er frafaldet Saameget af de strenge Rets-Former, som der vel kunde opgives, og jeg tvivler meget paa, at Finanzministeriet vilde gaae ind paa at tilraade Hans Majestæt at stadfæste en Lov, som overlader Communen at requirere af Statens Penge uden Control fra dennes Side. Jeg maa ogsaa tilføie, at en lignende Commission er bleven udnævnt i Anledning af de Godtgjørelser, som fra Statens Side ere ydede for lidt Krigsskade i Jylland, og at det er bitterligt, at man i det Hele har været vel fornøiet med den tilstaaede Erstatning, og at Staten dog ikke kom til at udrede den Sum, som man fra først af havde forudsat, idet Commissionen vel tog et billigt Hensyn til Erstatningens Berettigelse, men til lige afviste overdrevne Fordringer.

Det synes mig endelig ikke at være tvivlsomt, at Rjorsler, der ere ydede til de svenske Tropper, ogsaa maae vederlægges efter Loven, idet disse Tropper vare sendte til Benyttelse for den danske Regjering. Skulde man imidlertid ansee det fornødent at tilføie en udtryffeligt Bestemmelse derom, vil det ikke være vanskeligt at sætte et mere omfattende Udtryk istedetfor de brugte, men jeg troer ikke, at det behøves, især, naar det her fra Regjeringens Side erkendes, at der ingen Tvivl er om, at Rjorsler, der ere præsterede til det svensk-norske Troppcorps, ogsaa ere indbefattede under Lovens Bestemmelser.

Idet jeg saaledes forteligen har fremsat de Erindringer, som jeg fra Statens Side har mod de fremsættede Bemærkninger, skal jeg for tiden ikke yderligere gaae ind paa Sagen, men henstille disse mine Bemærkninger ved Siden af den ærede Rigsdagsmænds Udtalelser til nærmere Overveielse af det Udvalg, som jeg haaber vil blive nedsat.

Monrad: Jeg skal tiltræde alle de Ordtringer, den ærede Indenrigsminister har fremsat (Hør!) med Hensyn til den Maade, hvorpaa disse Erstatningskrav skulle afgjøres. Jeg finder, at det ikke er nogen fornuftig Maade, at overlade communale Autoriteter at raade over Midler, som skulle udredes af Statskassen (Hør!), ligesom jeg ogsaa i det Hele taget finder det gjorte Forslag meget henstigtsmæssigt. Det er ikke nogen ringe Sum, hvorom der her er Tale; efter vore Forhold anseer jeg ikke $\frac{1}{2}$ Million Rbd. for at være en ringe Sum (Hør!), men tværtimod for at være en temmelig stor Sum. Dernæst kan jeg ikke paa nogen Maade finde, at der skulde være paabyrdet dem, der have disse Erstatningskrav, nogen forholdsvis Byrde; thi det, at de skulle gaae hen til Sognefogden og sige, hvormeget de have præsteret og hvor stort Krav de kunne gjøre, det er da ikke saa besværligt. Jeg finder, at der er taget meget fornuftige Hensyn, for at lette dem, der have Krav, Afgang til at faae Erstatning. Ganste at slette Fordringen om Beviis, gaaer ikke an; jeg troer, at Loven ogsaa i denne Henseende har truffet den rette Middevei, idet den opstiller Beviiset som det Regelmæssige, men derimod giver Commis-